

J. Hage: Der er, som fremhævet af den ærede Ordfører Enighed om alle Forslagets Bestemmelser, undtagen om den ene ny Bestemmelse. Jeg kan ligesom den ærede foregaaende Taler ikke være enig i at give den citerede Højesteretsdom en saadan Udvidelse. Det er en Dom, der gik ud paa at konstatere, at to Fiskere, der havde anbragt nogle Vinder, hvorpaa de oprullede deres Garn, havde Lov til at anbringe dem uden for den sædvanlige Højvandslinie, fordi det Terrain, der jævnligen overskyldes af Havet, ikke kunde henregnes til Rosenholms Jorder. Det er muligt, at der kan gives denne Bestemmelse en saadan Udvidelse, at det vil sige det samme, som at Forstranden overhovedet ikke længer, saaledes som man hidtil har troet, gaar til daglig Vandlinie, men til den saakaldte sædvanlige Højvandslinie, det vil sige det sædvanlige Højvand ikke det usædvanlige Højvand, hvor Havet skyller over Strandbredden, men det forekommer mig rigtignok, at det er meget dristigt at gøre en saadan Slutning, og jeg tvivler om, at Højesteret i lignende Tilfælde, hvor der blev Spørgsmaal om at hente Grus og Materialier og sligt fra dette Terrain, da i alle Tilfælde vilde konstatere, at det var noget, der ikke vedkom den paagældende Ejer, selv om det laa inden for Matrikelgrænsen. Der er saa mange vanskelige Spørgsmaal her, at jeg ikke tror, at det gaar an, at afgøre dem ved en saadan næsten lejlighedsvis Bestemmelse som denne, men ellers er jeg ligesom andre ærede Medlemmer i høj Grad interesseret i, om vi kunne faa aabnet den fornødne Adgang for Kommunerne til at tage Materialier, og der er i saa Henseende særlig ved den ærede Indenrigsministers Hjælp, stillet forskellige Ændringsforslag.

Hvis man for øvrigt vilde fastslaa denne Bestemmelse, saa ser jeg ikke rettere, end at med den nuværende Kystsikrings- eller Strandsynslov vil Ejeren blive i endnu højere Grad interesseret i at faa nedlagt Forbud. Naar det, der ligger uden for den sædvanlige Højvandslinie, ikke regnes til Lodsejernes Jord, saa maa det høre til Forstranden, og hvis der saa kommer nogen og vil borttage Sten og Grus paa Terraintet, vil enhver interesseret se at faa nedlagt Forbud imod, at der borttages noget paa Forstranden. Jeg gaar her ud fra den nuværende Lovs Bestemmelser; hvorledes det vil stille sig med en ny Lov, bliver jo et andet Spørgsmaal. Jeg ser ikke rettere, end at det maatte kunne gaa an at vedtage det af den ærede sidste Ta-

ler stillede Forslag, idet det i mange Tilfælde vilde hjælpe, i alle de Tilfælde, som den ærede Taler nævnte, hvor der ligger en slig Strandbred, hvor der har været Fællesskab tidligere, og hvor man efter den gældende Ret har Lov at tage Materialier. Og det forekommer mig rigtigt, at vi sikre denne Ret ved dette Lovforslag.

Bluhme: Jeg vil kun bemærke, at jeg ser mig nødsaget til at stemme for det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), da jeg i denne Sag altid fra første Begyndelse har holdt paa, at man ikke burde indskrænke Kommunernes hidtilværende Ret.

Svend Høgsbro: Naar jeg tager Ordet ved denne Lejlighed, er det ikke for at komme ind paa denne Sag i sin Almindelighed eller paa mit i ethvert Fald fra nogle af Flertallets Medlemmer afvigende Syn paa den, som jeg ved tidligere Lejligheder har været inde paa. Mulig, at der senere kan blive Lejlighed til at komme tilbage dertil, men jeg finder ikke Tiden at være inde dertil i dette Øjeblik. Jeg har kun begæret Ordet for at gøre et Par Bemærkninger til Ændringsforslag Nr. 5 til § 4, og den Omtale, som dette Forslag har været Genstand for fra to foregaaende Taleres Side. Jeg kan nemlig ikke se rettere, end at dette Ændringsforslag har sin gode Betydning ved at fastslaa som gældende Ret for Fremtiden, hvad der i denne Højesteretsdom er slaaet fast. Jeg kan nemlig ikke give det ærede Medlem for Fredensborg Ret i, at det Højesteretsdommen har slaaet fast, kun skulde være af Betydning for det enkelte da foreliggende Tilfælde — mere end naturligvis enhver Dom er det. I en vis Forstand afgør en Dom kun det enkelte Tilfælde, der har foreligget for Dommerne, men der kan ikke være Tvivl om, naar man læser denne Dom igennem, at Højesteret for at kunne fastslaa det, den har fastslaaet over for disse Fiskere, maa have haft denne Opfattelse, at det er gældende Ret for alle Landets Kyster, at Grænsen mellem den private og offentlige Ret er den sædvanlige Højvandslinie. I den Forstand har Højesteret sikkert fastslaaet noget, som er gældende for hele Landet. Naar man saa vil sige — og det er vel nærmest det, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds mener — hvorfor saa sætte det ind i Loven, saaledes som her er foreslaaet i § 5, hvorfor ikke nøjes med som i hans